

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertationes Juridico-Theologicæ De Jure, & Justitia

Karchne, Simon

Augustæ Vindelicorum ; [Graz], 1714

Articulus. V. Quarum rerum dominium proprietatis sit in Angelis,
hominibus ac Christo ut homine.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40013

strictæ justitiæ obligat DEUM non sibi, sed creaturæ cedendo huic perfectionem juris proprietatis adversus se.

Pro reliquis Nota primò: jus DEI adversus peccatorem esse abdicabile ex misericordia, aut fidelitate, secus ex rigore justitiæ strictæ: ibi enim est juris accidentaliter acquisiti cessio per liberam acceptionem DEI acceptantis jus tractandi peccatorem ut inimicum supposito peccato, si autem DEUS obligaretur justitiæ strictæ, amitteret jus proprietatis supremi domini, & creatura id acquireret; nulum autem acquirit in primo casu.

Nota secundò DEUM posse habere ligatum jus proprietatis ad usum hujus licitè exercendum suppositâ promissione, secus ligatum ad usum validum, unde sicut DEUS non implens per impossibile promissionem conciperetur formaliter infidelis, secus formaliter non omnipotens, sed solum consequenter ac arguitivè ita non formaliter sed arguitivè non foret supremus Dominus, formaliter autem esset, & quatum est de se sine injuria adversus creaturam valide se exerceret denegando promissum præmium.

ARTICVLVS QVINTVS.

Quarum rerum dominium proprietatis sit in Angelis, hominibus, ac Christo ut homine.

22. **T**Riplex est genus bonorum, quorum homo capax est. Primò bonorum intrinsecorum, quibus homo, aut constituitur, ut anima, & corpus, aut perficitur, eaque, aut naturalia extrinseca, ut pulchritudo, aut intrinseca, ut sanitas, ex intrinsecis sunt quædam spiritualia naturalia, ut probitas actusque vitales liberi; quædam sunt supernaturalia ut dona gratiæ à DEO infusa, aut DEO ut Authore supernaturali cooperante ab homine elicita, ut actus liberi supernaturales. Secundò bo-

norum extrinsecorum, quorum tamen mensura est intra hominem ut fama, honor, laus, &c. fama enim est æstimatio de vita, moribus, ac dotibus alicujus; honor est excellentiæ alterius testificatio, læditur contumeliâ, convitio vel similibus actibus, ut signis aut factis: fama verò per detractionem. Tertiò bonorum purè externorum, quæ nempe nec sunt intra hominem, nec intra hunc habent mensuram determinatam, ut bona fortunæ E. g. fundi, domus, servi.

§. I.

An homo bonorum intrinsecorum, quibus constituitur, sit plenus Dominus? exinde deciditur, an fas sit se ipsum occidere, mortem desiderare, se ipsum, si reus sit in mortem iudici offerre, vitamque quibusvis mediis conservare.

Dico primo homo non habet plenum dominium bonorum, quibus constituitur, ut vitæ, & corporis, sed imperfectum seu usufructum corporis sui. Pars prima habetur Sap. 16. quod *DEUS vitæ, & mortis habeat potestatem*, & quidem solus, ut exprimitur Deutero 32. *Ego sum solus, ego occidam, & ego vivere faciam.* Ratio est, quod fundamentum omnis proprietatis sit prius ipsa proprietate, sed vita, & hujus membra sunt fundamenta omnis proprietatis, ergo. Unde castratio causa vocis, &c. probabilius est peccatum mortale, ut docet Lugo contra alios.

Pars secunda de dominio indirecto probatur: quod licet homo non sit directus Dominus, est tamen à DEO constitutus vitæ, & membrorum administrator, ac usufructuarius, ergo habet dominium indirectum, seu utile respectu quarumcumque suarum actionum & ad membrorum usum: unde contrahens matrimonium, aut se ipsum vendens non transfert in alterum aliquod directum dominium, sed eum constituit usufructuarius quoad certas actiones, quas ex iustitia stricta debetur alteri præstare: ut conjux reddere debitum, servus suas operationes impendere ad mentem sui Domini, pariter

quando quis injustè occiditur injuria fit illi non propter jus directum, cum hoc caereat, sed propter jus indirectum.

Ex parte verò prima sequitur I. quod secluso instinctu Divino directum suidium sit semper illicitum, uti & mutilatio, nisi hæc sit necessaria ad conservationem vitæ.

Secundò, quia usufructus nequit licite uti re, nisi salvâ ejus substantiâ, ergo homo utpote solum usufructus vitæ, & membrorum nequit uti vitâ, & membris, nisi salvâ eorum substantiâ.

Contra qualem autem virtutem peccet sui occisor, aut mutilator non convenit inter Doctores, nempe an contra fortitudinem, aut charitatem sui, aut contra jus reipublicæ, cui debetur conservatio sui membri. Verius loquuntur doctores esse formalem injustitiam contra DEUM, quia solus hic est plenus, ac directus Dominus vitæ, & membrorum.

23. Dixi primo *secluso instinctu Divino*, quia ex directione Spiritûs S. utpote Domini directi vitæ est licita directio sui occisio, sic multæ Virgines cum S. Apollonia laudabiliter se occiderunt.

Dixi secundo *directum suidium aut mutilatio*, quia multis in casibus licita est sui indirecta occisio, & à fortiori

mutilatio, ubi diligenter Notandum est discrimen inter eripere sibi positivè ac directè vitam vel membrum, & inter conservare, atque tueri vitam, primum est contra præceptum negativum obligans semper pro semper, secundum est duntaxat de præcepto affirmativo, quod non obligat pro semper, sed licitum est in certis circumstantiis aliquid facere, aut omittere cum prævisione eventuræ mortis, eo quod pro tunc naturalis non obligat ad illud faciendum, aut omittendum, ut vita conservetur, morsque sequitur præter intentionem eam non impediens per certa media ob causam justissimam.

Hinc Lugo *Disp. 10. à numero 31.* deducit quod possit, imo teneatur miles non deserere stationem sciens se certo occidendum: reus possit non fugere ex carcere, ex quo deducetur ad mortem, imo quod possit se ex Zelo justitiæ judici offerre, ac prodere: ad servandam vitam Principis, aut Amici potest quis se gladio obicere certo periturus: miles accendere turrim pulverariam hostilem ab illa obruendus cum hostibus: ut incendium effugias, si nulla via evadendi superfit, poteste cum vitæ periculo per fenestram proicere: panem, quem unicum habes, aut tabulam in naufragio alteri cedere in pati, & legitima necessitate: unde à fortiori fas est cum aperto discrimine inferre pestiferis.

Dixi tertio nisi mutilatio sit necessaria ad vitæ conservationem, nam si hæc aliter servari nequeat, obligatur abscissionem pati, quia administrator vitæ debet eam tueri mediis necessariis, ac licitis, quale est, cum præstet perire membrum ut servetur totum, si tamen adeo esset acerbus dolor, ut prudenter excuse-

tur non debet pati (nisi esset persona bono publico multum necessaria) unde virgo admodum pudica non tenetur admittere curationem minus decentem, ita Gormaz. *Hic D. 6. n. 351.*

24. Obiicies primo nisi homo sit Dominus vitæ etiam ex præcepto DEI non posset se occidere, vel si posset etiam ex mandato judicis ad mortem damnatus licitè ageret suicidam se vulnerando, aut venenum bibendo, aut sibi aperiendo venam, aut se in rogam conjiciendo, & nisi hoc liceret, nec carnifex licitè exequeretur sententiam: quod Lugo *hic Disp. 10. n. 12.* dicat disparitatem esse istam, quod carnifex occidat titulo justæ punitionis, secus puræ occisionis, punitio autem sit actio ad alterum, qualis non foret, dum reus se ipsum occideret, proinde esset mera occisio, quæ est actio intrinsece mala contra enim est, quod reus ex mandato judicis se occidens jurisdictione duplex foret persona, proinde esset alter, & alter, ut enim executor judicis ageret personam publicam, seu autoritate rei publicæ, pateret verò ut persona privata: unde concedit Victoria reum posse obligari ad hauriendum venenum; alii cum Tamburino simpliciter asserunt posse reum legitime se directè occidere ex mandato judicis.

Respondeo nego assumptum, homo enim ex mandato divino occidens se, ageret nomine veri Domini, ad quod non requiritur ut sit actio dominii prout procedit ab homine, sicut comburens libros Petri hoc jubente non exerceret actionem dominii, cum possit fieri à Religioso sine Prælati licentia dominii incapace.

Nego autem exinde probati fore licitam sui occisionem ex præcepto judicis

non

non propter rationem allatam à Lugo, sed à Lessio *lib. 2. c. 9. numero 16.* nempe ob specialem, quam à naturali inclinatione homo secum ipso habet conjunctionem, hoc enim impedit, quo minus licite possit præcipi sui occisio, cum nec ullus possit esse justæ mortis executor in Patrem ob reverentiam illi debitam fundatam in conjunctione speciali.

Respublica non est directa Domina vitæ, sed usuaria, ut enim membra corporis se habent ad corpus totum, ita homines sunt membra corporis politici, proinde sicut homo titulo defensionis potest amputare membrum suum, ita DEUS dedit Reipublicæ jus amputandi sua membra titulo solius defensionis, aut punitionis justæ, unde carnifex hoc titulo nomine reipublicæ exequitur sententiam mortis.

25. Pro aliis Nota, quod aliquando mortis desiderium sit licitum, ut patet primo in Martyribus desiderantibus pro Christo mori, qui quandoque possunt petere, ut constituentur coram Tyranno in occasione fidei, imo ut DEUS permittat Tyrannum in eos sævire, videlicet ob majus bonum Religionis, aut ut Tyrannus convertatur, aut placetur, hoc enim non est contra Christi mandatum Matth. 10. *Cum vos persequenter in civitate ista, fugite in aliam;* nam ut Maldonatus exponit, procedit quando fugam postulat Evangelium, secus dum non postulat, in primo casu non fuga est pertinacia, in secundo est pietas, unde si ex non fuga periclitaretur Religio defectu Prædicatoris, hic occultare se debet Lugo à numero 45.

Secundò licet optare sibi mortem ad evitandas ærumnas gravissimi morbi, aut

mortis acerbissimæ ut plures cum Grando tradunt apud Dianam parte 5. tit. 14. Resolut. 92. Contra Navarrum.

Tertiò reus quæsitus à Judice ad pœnam capitalem potest se ipsum offerre, & hortari, ut eam exequatur ob delicta, consulit enim actionem licitam Lugo numero 38.

Ex his non licet inferre, quod etiam licitè valeat se occidere, plura enim & nobis & aliis licitè optamus, quin licitè per nos eadem faciamus, sic nequimus commeritum supplicium reis inferre, etsi licitè optemus, ut à judice inferatur.

Nota secundò, cum simus vitæ æconomi, seu administratores, lege naturali obligamur ad media omnia ordinaria ex natura rei necessaria eam conservandi, secus ad extraordinaria, & summè difficilia per se loquendo, non enim est tanti momenti, ut procuretur tanta diligentia Lugo numero 29. deducens à numero 32. non teneri hominem ad prolongandam vitam frui cibo, aut aère salubriori, abstinere à vino, aut id bibere, non locum mutare, à discretis mortificationibus cessare, etsi prævideatur etiam ad decennium secundum Fagundez vitæ abbreviatio, nec idcirco ex novitiatu egredi, aut illum non ingredi; imo est communis sententia Monialem ad tempus aliquod morbi causa non posse egredi (exceptis tribus casibus Epidemæ, lepræ, & incendii à Pio Quinto expressis) etsi immineat mortis periculum. Nihil tamen ex præfatis adhiberi, aut omitri potest ex directa intentione citius moriendi, cum vitæ abbreviatio etiam per horam directe intenta sit illicita, utpote opposita directo DEI dominio.

§. II.

*An homo sit plenus Dominus libertatis, famæ, honoris,
ubi an licita sui, aut reciproca infamatio falsi accusatoris
vel testis de crimine vero, occulto, aut secreto.*

26. **D**ico primò homo est plenus Dominus suæ libertatis, quia potest se sponte tradere in servitutem, uti constat ex Exod. c. 21. & Deut. 15. ubi habreis hæc in perpetuam servitutem est concessa traditio. Istâ libertate usus est S. Paulinus, qui ut redimeret viduæ filium voluntariè servus factus est.

Item est Dominus multorum actuum vitalium tam materialium quam spiritalium, potest enim de multis liberè disponere eos ponendo, aut destruendo sine ullius injuria, potestque pati injuriam ab aliis illum impediens.

Dico secundò cum communi homo est plenus Dominus famæ, & honoris, unde per se loquendo est licita sui infamatio, nempe quamdiu lege, aut charitatis erga se, aut justitiæ erga alios non prohibetur uti dominio suo, prohibetur autem à charitate, quando sui diffamatione redderet se ineptum ad præstanda erga proximum officia charitatis, à justitiâ verò, quando infamia nostra cedit in infamiam communis, cujus membra sumus, hic infamia Religiosi redundat in monasterium, aut si se infamans sit inhabilis ad executionem officii ex justitiâ administrandi, ut Parochus, Episcopus, &c. Exceptio conclusionis est conformis scripturæ Eccle-

Ecclesiastici 41. *Curam habe de bono nomine. S. Thomæ hic quest. 73. Art. 4. Ad primum in cujusque arbitrio est pati detrimentum fama sua nisi vergat in detrimentum aliorum. Quæ limitatio fit propter Divum August. lib. de bono viduit. c. 22. ibi: conscientiam nostram esse necessariam nobis, famam proximo, proinde crudelem esse, qui famam negligit.*

Conclusio probatur, qui acquirere potest famam, honorem, &c. augere, ac per se loquendo de iisdem disponere, est plenus eorum Dominus, sed homo potest acquirere, & augere per omnes & per se etiam licitè disponere, ut patet primò aperiendo scelus dum petit consilium, Secundò ut evitet atrocem fortunam, nempe tormenta, licet ideo morte sit puniendus, imo aliquando tenetur, ut si famam proximi læsam nequit reparare sine sua infamia. Tertiò ad sui humiliationem, & proximi utilitatem exemplo S. Augustini in suis Confess. & S. Ignatii cum lachrimis sua peccata revelantis propter obstinati conversionem.

Peccatum tamen foret saltem leve se infamare graviter propter fugam levis fortunæ, quia est quædam prodigalitas, imò à levi etiam tunc excusat Tamburinus in

in Decalogum, atqui hæc non posset facere, nisi esset Dominus fame, sicut nequit defectu domini unquam se directè occidere, aut mutilare.

27. Quæres an fas sit reo se defendere contra accusatorem aut testem, etiam, dum accusat, aut testatur falsum crimen, reciprocè infamando?

Respondeo primò nunquam licere imponere falsum crimen accusatori aut testi iniquo, est enim non modo contra veracitatem, sed etiam mortale contra justitiam in materia gravi propter jus in famam, quod retinet iniquus accusator, &c. Oppositum damnat Innocent. Undecimus prop. 43. ita sonante *quid ni non nisi veniale sit detrahentis auctoritatem magnam sibi noxiam falso crimine elidere.* Similis est propositio 44. Ratio S. Thomæ quæst. 69, Art. 2, est, *quod falsum proponere in nullo casu liceat.* Vide de hoc fusius Joann. Cardenas *in crisi ad Innocent. Undecimi* propositiones 65. differt. 26.

Respondeo negativè de infamatione etiam per crimen verum occultum, quando hujus manifestatio est inutilis ad sui defensionem, qualis foret, si reus aliâ viâ saltem æque commodâ posset se defendere, vel si crimen probari nequeat, vel etsi probari possit, sit tamen tale quod testem de jure non reddit inhabilem ad testificandum. Ratio quia sui defensio non est licita, nisi per media conducentia.

Si autem crimen occultum verum manifestatum, & probatum reddat testem inhabilem, fas est prodere, quando non superest alius modus æque commodus se tuendi, etsi testis testetur, aut accusator accuset de crimine verò, ita Sanch, *lib. 6. Consiliorum 6. s. dub. 32.* Lugo Carden-

Ratio est, quod pugnans contra reum cedit juri suo, quantum necesse est, ut reus se justè defendat.

Dixi crimen *occultum*, nam de crimine secreto aliter discurrendum. Est autem crimen secretum nihil aliud quam occultum, quod quis ex pacto expresso, aut tacito tenetur celare, ut si accusator, aut testis crimen suum causa petendi Consilii revelasset: tunc enim reus ex pacto tacito debet celare, & necessitas ipsa petendi Consilii facit pactum esse strictioris obligationis. Sic autem distinguunt Theologi apud Gormaz *D. 6. n. 337.* Si crimen fide secreti reo commissum vergit in grave damnum commune aut privati alterius, pactum etiam juramento firmatum non obligat, quia juramentum non est vinculum iniquitatis, si autem est crimen graviter nocens reipublicæ, aut tertio, proinde pactum superveniens id celandi est licitum, nequit se tueri objectione criminis, quia pactum est de re licita, ergo obligat, nisi adsit circumstantia redens pactum irritum.

Dicta obligatio ex pacto etiam tacito adeo est stricta, ut etiam Religiosi illius, qui cedit juri suo, ut ad superiores deferantur defectus extra confessionem resciti, non possint prodi ab illo, cui sunt communicati gratiâ Consilii ac directionis: quia inquit suar, *to. 4. de reliq. tract. 10. lib. 10. c. 7. n. 23.* Averterentur homines à quærendo animæ remedio, si talis usus concederetur.

Ut autem sit locus huic obligationi in Societate JESU requiruntur duo, ut delictum concedatur secreto, ac simul causa directionis, seu Consilii, unde si causa amicitie communicaretur notitia, cessaret

D

faret

faret obligatio, uti & si communicaret absque secreti conditione.

Eadem obligatio stringit reum, si hic delictum testis, aut accusatoris per

injuriam novit v. g. aperiendo litteras ad testem, vel accusatorem datas, aut ab eo missas: tunc enim detectio non est iusta defensio, sed lothalis detractio.

§. III.

*An homo sit proprietarius bonorum fortunæ, seu exter-
norum suppositâ primâ rerum divisione & quid de dominio
Angelorum, Dæmonum ac Christo ut homine.*

28. **B**ona fortunæ, seu purè externa sunt omnia sublunaria, ut agri, montes, flumina, &c. alia ultra sublunaria, ut Cælum, ac cætera corpora cælestia. Prima rerum divisio nullo jure divino, aut naturali præcepto facta est, quia scriptura nullibi revelat esse faciendam, nec natura per se inclinât ad earum divisionem, sed reliquit omnia communia, ut quisque capiat quantum est necesse, permittebat tamen jus naturæ, ut fiat divisio, fuitque omnino hæc necessaria suppositâ hominum depravatione, eorumque multiplicatione ad præcidendas lites atque rixas in rebus occupandis, retinendisq; occupatis; unde cum jus naturale dicitur pacem esse servandâ in humana Societate, & ad eam post corruptos mores fuerit necessarium medium divisio rerum, ad hæc obligabat: sed quia nisi ex consensu omnium, aut ferè omnium gentium fuisset stabilita divisio rerum, pax firma non fuisset, hinc rerum divisio non est de jure naturæ simpliciter, sed de jure gentium, cum natura de se non dicitur, ut hæc res

potius, quam alia, ejusque potius major quàm minor portio ad hunc præ alio spectet, necessarius erat interventus gentium, aut ex horum consensu principis, qui determinaret ac bona communia reduceret ad jus proprietatis hominum.

Credibile autem est, quod suppositâ conventionem gentium divisio dominiorum facta sit partim occupatione, partim sortitione, ut si plures aspirarent ad occupationem ejusdem rei ad lites vitandas sorte decideretur, sicque acquisitum jus proprietatis ad posteros transmitteretur. His prænotatis.

Dico primò homo est proprietarius Dominus rerum sublunarium mobilium, ac immobilium, uti patet ex *Gen. 1.* ubi conditio homini tradita est dominandi potestas in terra, mari & aëre videlicet volatilibus Cæli, piscibus maris, & bestiis terræ, secus rerum superlunarium, quia de his nihil potest disponere, potest tamen eorum influentiis uti, proinde est quasi usufructarius cælorum, &c. fieretque illi injuria si per vim impediretur ab eorum usu,

usu, e contra de rebus aliis semel legitime acquisitis liberè potest disponere, aliorumque libertatem in favorem suum stringere.

Dices conclusio locum habet in primò homine ante lapsum, secus post hunc. Respondetur hic error fuit Wicleffi & Hus damnatus apud Rod. hic Quæst. 3. Sect. 3. §. 2. Qui negarunt principes, si fuerint impii, manere vere Dominos rerum suarum.

Notandum tamen, quod per rerum divisionem non ita sint bona externa appropriata, ut in extrema necessitate quis nequeat accipere ex alterius bonis, quantum necessarium est ad vitæ sustentationem ea consumendo aut vendendo, eorumque dominium in alios transferendo, esto non sit eorum Dominus, sicut etsi Pater non habeat jus proprietatis in filium, potest tamen in extrema necessitate eum vendere, seu ad servitutem redigere, aut sub jure proprietatis alterius imperfecto constituere. Ratio est, quod lege naturæ habeat jus conservandi vitam, cui non potest præjudicare jus gentium, ergo lege naturæ in extrema necessitate omnia bona sunt communia, sed ad bona communia nullus habet jus proprietatis in particulari, quare extremè egentem impediens rerum Dominus ab harum acceptatione non peccaret juxta communioem contra justitiam commutativam, sed charitatem: verùm mihi probabilius est, ut videbimus quod sic egens habeat jus strictum ad rem non determinate ad rem hanc, sed vagè proinde habeat jus sibi detinendi, & occupandi non minus quàm ante divisionem, ergo impediens illum facit illi injuriam.

Dico secundò Angelos esse Dominos

rerum suarum spiritualium famæ, honoris à paritate hominis, habent enim jus, ut non revelentur eorum arcana, non decipiantur aut violenter exturbentur loco, non tamen sunt proprietarii rerum corporalium sed administratores. *Less. lib. 2. c. 4. dub. 1.* Cum enim defacto rerum temporalium Dominus sit constitutus homo sequitur eorundem dominium non datum Angelis, aliàs daretur dominium insolidum penes duos contra dicenda, poterant tamen constitui rerum Domini imò etiam vitæ hominis, Lugo *hic Disput. 3. n. 4.* Etiam Dæmones sunt veri Domini suarum operationum secùs alicujus creaturæ hujus mundi. Quod enim *Joan. 12. v. 31. & c. 14. v. 30.* appelletur caput malorum, Pater peccatorum, Princeps hujus mundi: non enim sic dictus est, quasi dominus, sed quia ob peccatum, ad quod allicit, tenet pœnæ obnoxium, non ut Judex aut Dominus sed velut Carnifex à DEO constitutus & minister justitiæ Divinæ vindicativæ. Vide Brisacensem *in tract. de Angelis Disp. 2. n. 57. & sequentibus.*

De Christo ut homine an dum in terris versatus est, fuerit Dominus temporalis saltem Regni Israël vide Brisacens. *De Incarnat. Disput. 3. à n. 266.* Amic. *de Incarnat. Disput. 31.* Certum est Christum secundum voluntatem humanam esse capace[m] juris proprietatis creati.

Certum est secundo quod divinum jus proprietatis conveniens Christo quia DEUS est per communicationem idionatum sit Christi qua hominis.

Difficultas ergo est de jure proprietatis creato in temporalia, an illud, ut homo est, habuerit. Primò non habuisse hæreditario jure dominium in Regnum Israël,

D 2

etfi

etsi fuerit de familia David, ad quam spectabat Regnum Israël probatur: quia ante Christum natum fuit Regnum Judæ ablatum à tota familia Davidis uti liquidum est ex Jerem. 22.

Restat controversia an DEUS Christo ut homini titulo filiationis naturalis Regiam dignitatem, & Dominium directum temporale in omnia regna mundi

communicaverit. Affirmant multi cum Soarez Molin. non pauci negant cum Vasquez contententes solum Regiam potestatem non solum spiritualement, sed etiam Politicam præcipiendi in omni materia temporali jusque dicendi in toto orbe, litesque dirimendi, hanc ut propabiliorem sequitur Amicus n. 37.

ARTICVLVS SEXTVS.

De Dominio Proprietatis Religiosorum.

§. I.

De Dominio Religiosorum Conventuum in Communi.

29. **D**ico primò secundum jus commune ferè omnes Religiosi Conventus sunt capaces pleni domini bonorum etiam immobilium, est Communis contra Navarrum Contendentem, quod Communitas Religiosa sit solum administratrix bonorum, dominium verò sit penes Christum. Dixi ferè omnes, quia Franciscani de observantia dicti, uti & Capucini sunt incapaces omnis domini: sic enim excipiuntur à Trident. *Sess. 25. c. 3. de Regular. & à Nicol. 3. Extravag. exiit de U. S.* Ubi dicit ad se, & ad Romanam Ecclesiam pertinere dominium rerum, quibus præfati Religiosi utuntur, immediate autem præmiserat loquens de aliis, quod Monachus res sibi oblatas vel dona-

tas Monasterio acquirat. Trident. autem dicit: deinceps omnibus aliis Religiosis licere possidere etiam generaliter bona immobilia. Ex quibus sic argumentatur. Eo modo Ordinibus competit domini pleni possessio quo modo agnoscit sedes Apostolica jis competere, sed hæc agnoscit jis competere possessionem pleni domini, sedes enim Apostolica reddit incapaces solos Franciscanos & Capucinos, nec intentio fidelium vult penes ullum alium esse dominium, nec mens conventuum paupertatem excludit dominium à communitate, sed à singulis in particulari, ita ut deinceps nihil sibi, sed monasterio acquirant *cap. cum olim 2. de privil: ubi Innocent. inquit: quidquid Monachus acquirat, monasterio acquirat.*

Con.